

Представљање изабраних дјела Светозара Ђоровића

У склопу 104. Шантићевих вечери поезије, вечерас су у Музеју Житомислић представљена изабрана дјела Светозара Ђоровића, у издању Народне и универзитетске библиотеке Републике Српске. О књизи и улози Светозара Ђоровића у српској књижевности говорили су предавач Душко Певуља, професор на Филолошком факултету Универзитета у Бањалуци и игуман манастира Житомислић, архимандрит Данило (Павловић).

Иницијална замисао, како је објаснио Певуља, била је да се Ђоровић, који спада у сам врх српске књижевности, врати читаоцима, јер је за разлику од Алексе Шантића и Јована Дучића, маргинализован. „Хтјели смо да покажемо да се ради о репрезентативном писцу који не заслужује да буде маргинализован“, додаје Певуља, нагласивши да му је изузетно драго што је ово дјело представљено у склопу Шантићевих вечери поезије у Мостару јер је најприличније да се у склопу приче о Шантићу прича и о Ђоровићу.

„То је био дио исте приче која је представљала једно мало чудо. Данас књижевно-историјски и културно-историјски када се посматра, то је једно чудо. Били су дио исте школе, покретачи Зоре и људи који су допринијели да Мостар тада на читавом јужнословенском простору представља нешто што је

заиста било уникатно. Они су из једне мале средине врло високо подигли вриједносни умјетнички критеријум и врло брзо били препознати на читавом ширем југословенском простору.” Из истог коријена поникли су Ђоровић, Шантић, Дучић и Атанасије Шола, сви су утицали једни на друге и најприличније је да се посматрају заједно, закључио је Певуља.

Говорећи о Изабраним дјелима, нагласио је да је изглед издања репрезентативан, те да је достојан оног статуса који Светозар Ђоровић има у српској књижевности и који му припада.

Он је објаснио да је ријеч о писцу који је класик српске књижевности, али да издања његових дјела нису сразмјерна његовом значају, те да су углавном, посебно романи, мало прештамповани. У првом тому овог капиталног издања обједињени су његови романи „Стојан Мутикаша”, „Мајчина султанија”, „Међу својима” и „У ћелијама”, а приређени су према Сабраним дјелима овог писца, у десет томова, штампаним у Сарајеву 1967. године. У трећем тому је његова ратна проза и текстови који су настали на основу његовог искуства у Првом свјетском рату.

„Окосницу тог трећег тома чини његов мемоарски текст „Белешке једног таоца” које говоре о његовом драматичном искуству и његовом страдању у том периоду, али и страдању његовог народа”, казао је Певуља. Игуман Манастира Житомислић, архимандрит Данило рекао је да је Светозар Ђоровић, као и многи други, неправедно запостављен, те да ово није покушај да се афирмише Ђоровић, јер је он себе довољно афирмисао, већ се ради о потреби да се врати сјећање на те људе. Додао је да је фасцинантно да је Ђоровић за своје 43 године живота оставио толика знаменита дјела, и да заслужује много више од онога што му се поклања. На крају је подсјетио да већ традиционално Музеј Житомислић учествује у организацији једне вечери на Шантићевим вечерима поезије и да му је изузетно драго да је то ове године било вече посвећено Светозару Ђоровићу. „Шантићеве вечери поезије у Мостару организују СПКД „Просвјета” и СПКУД „Гусле”.

mitropolija.com